

5. KAPITOLA

O necelé dva týdny později jsem byla večer na kole na cestě za novou zakázkou. Podklady k ní jsem od Toma dostala o dva dny dřív, ale teprve dnes jsem si našla čas, abych ji vyřídila. Tentokrát se jednalo o muže jménem Simon Holt, který se uprostřed krize středního věku rozhodl, že se stane bestsellerovým autorem. Takže teď nekradu jen jednotlivé náměty, ale dokonce i životní sny. Jsem nejhorší antimúza na téhle planetě.

Simon Holt bydlel v malém domku z červených cihel na kraji města. V téhle obytné čtvrti všechno vypadalo stejně: nízké ploty kolem zahrádek maličkých jako dlaň i roztomilé domky. Pokud člověk nepohlédl zdánlivě nelogické uspořádání čísel domů, snadno se tu ztratil. A přesně to byl i můj případ – zabloudila jsem. A kvůli mizernému signálu mi nepomohl ani mobil. Je až děsivé, jak moc si člověk na některé věci zvykne a pak je najednou nahraný, když technika selže.

Už půl hodiny jsem jezdila po okolí a hledala, který dům může být ten správný. Čínské jídlo zavěšené v plastovém sáčku na řídkách už bylo vlažné. Tentokrát jsem ho nekoupila jako zástěrku, ale protože jsem skutečně měla hlad. Nechám ho pověšené na kole a na pana Holta zazvoním pod nějakou jinou záminkou.

Když jsem po dalších pěti minutách nahodilého zkoumání jmen na zvoncích pořád ještě nenašla ten správný, ztratila jsem trpělivost. O několik domů dál jsem na předzahrádce spatřila postarší ženu a rozjela se

k ní. U plotu jsem zastavila a jednu nohu spustila na zem. Žena, která právě do popelnice házela pytel s odpadky, ke mně zvedla pohled.

„Promiňte,“ zavolala jsem na ni. „Nemohla byste mi poradit, kde najdu dům pana Holta? Číslo 333?“

Dáma s bílými, krátce střiženými vlasy si založila ruce před sebou a zaujatě si mě prohlížela. Přistoupila o několik kroků blíž.

„Vy jste od novin? To jste si ale dala na čas.“ Ukázala ulicí dolů. „Tudy a na příští křižovatce doprava. Nemůžete to přehlédnout. Taková hrůza! Něco takového se přece stává jen ve filmech.“ Se skelným pohledem a třesoucíma se rukama se otočila na podpatku a zmizela v domě.

Od novin? Hrůza? Srdce se mi rozbušilo. Rychle jsem naskočila na kolo, rozjela se směrem, který mi poradila, a při nejbližší příležitosti zabočila doprava. Celou dobu jsem jezdila úplně špatnou čtvrtí. Ulice se svažovala prudce dolů z kopce, a jakmile jsem uviděla první blikající světla, zastavila jsem. Ta žena měla pravdu, dům pana Holta skutečně nešlo přehlédnout. Nebo spíš ten chaos před ním. Na ulici stál hrozen lidí, noc prosvětlovaly blesky fotoaparátů a chodníky blokovala policejní auta. Na protější straně ulice stála jedna černá a jedna bílá dodávka a přímo před malou brankou vedoucí do předzahrádky parkovalo další tmavé vozidlo. Mezi bílou dodávkou a domovními dveřmi pobíhaly sem a tam osoby oděné do šustících igelitových overalů. Reflektory rozestavené po trávníku probodávaly nastávající tmu a halily zahrádku i část ulice do nelítostné a oslepující záře.

Srdce se mi na okamžik zastavilo a veškerá krev se mi nalila do nohou. Zavrávala jsem na kole, ale na poslední chvíli jsem se chytila. Co mám dělat? Otočit se a zmizet? Ne. Potřebovala jsem vědět, co se stalo. Než jsem si to mohla rozmyslet, rozjela jsem se a pokračovala ulicí dolů.

Kolo jsem odstavila o dva domy dál a došla k hroznu přihlížejících. Protlačila jsem se davem, až jsem se dostala k policejní pásce. Sunula